

TOTI • LIST

LETO I.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE. / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO.

ŠTEV. 15.

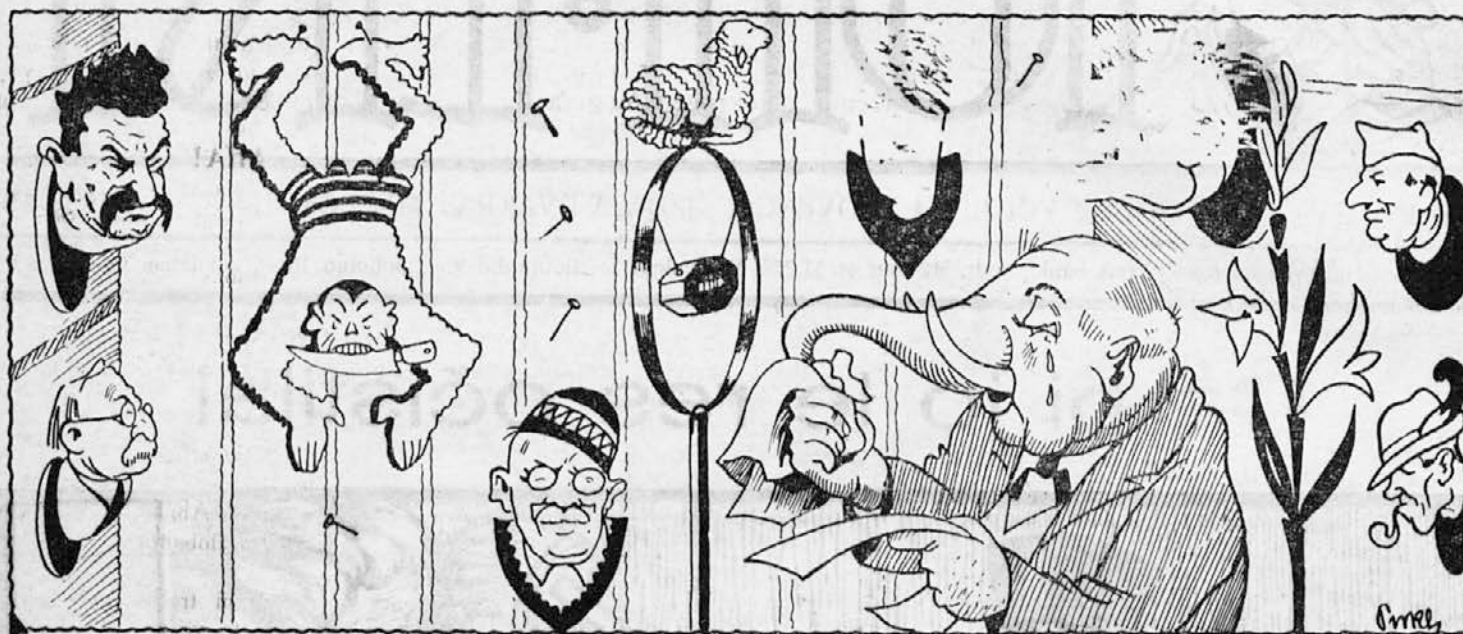
Tek. račun pri Ljubljanski kred. banki, podr. Maribor št. 11.258. Naročnina: četrletno din 9.—, polletno 16.—, celoletno 30.—.

Da bi jo le res očistila!

Halo, halo! Tu Radio „Toti list“!

Agencija „Fantast“ poroča:

28. septembra 1938. Znanstvena ekspedicija, ki se je pred časom iz Zedinjenih držav odpravila na raziskovanje Himalaja, je v doslej nedostopnem predelu tega gorskega masiva in v višini 5938 m odkrila do tih dni neznano državico, ki ima pravične zakone in to posebnost, da so pred zakonom vsi državljani enaki. Kakšni so ti zakoni in koliko je državljanov, poročilo ne pove, pač pa so učenjaki tej državi takoj dali novo učeno ime: **Miraculum mundi** (Čudo sveta). Baje organizirajo se-

daj tja velikansko znanstveno odpravo, v kateri bodo zastopane vse civilizirane države. Načeloval ji bo prvi tajnik kolonialnega ministrstva iz republike Liberije. Črni torej prednjačijo.

29. septembra 19?? — Cenzura je odpravljena. Kje, tega poročevalec še ne ve.

30. septembra 19?? — Nekje na našem planetu so napovedane direktne, tajne in svobodne volitve. — V republiki **Liberiji** v Afriki so vsem poslancem znižali dnevnice za 50%.

prilhanek pa bodo uporabili za zidanje in opremo novih bolnic.

1. oktobra 1938. — Kakor izvemo iz najmerodajnejšega vira, bodo nove šolske učne knjige letošnje izdaje ohranile veljavo vseh deset mesecev šolskega leta. Pričakujemo, da smo starše s to novico, ki jim bo prihranila mnogo izdatkov, vsekakor močno razveselili, in jih zato vljudno vabimo, naj si v znak hvaležnosti naroče — **„Toti list“**.

Prihodnja oddaja nepreklicno — čez 14 dni.

SKRUNILCEM SLOVENSKEGA GROBA NA KOROŠKEM.

Kako pojmuje danes se kultura, pove nam tale grda avantura: Na grobu župnika Poljanca zločinska roka je neznanca zažgala šopke vse in vence, misleč, da uniči s tem Slovence.

Kljub temu rajni naš Poljanec Korošcem zvest ostane znanec. Naj ve odpadniška »kultura«, da se ji bliža — zadnja ura: Telo spi v grobu, duh živi, budi, krepi — slovensko kri.

MARIBORČANOM SE DOBRO GODI!

Zadnje dni opažamo vedno več debeluharjev na naših ulicah. Okroglih lic so in vendar nekam nezadovoljni. Neverjetno! Hrane je dovolj in poceni, sadja na pretek in še jim ni prav. Ko sem to nekemu omenil, me je grdo pogledal in dejal, da on ni debel, temveč le zabuhel in sicer vsled — manifestiranja.

MNENJE SLOVENSKEGA KONSERVATIVCA.

Z ozirom na današnji položaj v Evropi smo vprašali tudi znanega slovenskega konservativca, kaj meni on. Mož nam je dejal: »Odkar pravimo vozu — kales, žganjici — šartrës, prostitutki — metres, ni več miru na tem božjem svetu.«

BELONOGAVIČARJEV V MARI-BORU

ne preganjajo več tako zelo, ker jih ni več tako zelo veliko. Še tisto malo, kar jih je, se rajši sezujejo kar sami. Le eden uživa popolno svobodo. Kroži po cestah nekako »za reklamo«. Pravijo, da je malce »tepast«.

MORALA IN PRAKSA.

Nek državnik je rekel nekoč neke, da drži vedno, kar je obljubil, ker je to njegova morala. Pristaviti bi moral še, da ste morala in praksa različni.

KAČJA VAS.

Kačja vas, ti kraška vas slavnoznana si postala; kajti tam gospoda dva sta pred kratkim se sestala.

V Kačji vasi sta oba bratstvo in ljubav sklenila. — Nekdaj v raju tudi je kača sladko govorila.

NERODNE JEDI.

Slovenci ljubimo klobasce, Srbi čevapčiče. Italijani makarončke, Čehi povidličke, Nemci pa gobce.

PRED VOLITVAMI.

Kandidat: »... Tako gospoda, upam, da boste na volišču podprli mojo listo!«

Volilec: »Nikakor! Jaz bom volil Vašega nasprotnika.«

Kandidat: »Kako? Saj ga niti ne poznate...?«

Volilec: »Nič ne škodi! Zato pa Vas boljše poznam!«

— Oktober je tu, ž njim jesen in ž njo novi mošt. Krčmarji in drugi činitelji, ki žive od človeške žeje, so zadovoljni. Zadovoljni so tudi ljubitelji pijače, z drugimi besedami, vsi Slovenci razen — lekarnarjev, ki trpe radi mošta dokaj materialne izgube. Povpraševanje za — odvajalnimi sredstvi radi tega namreč občutno popušča...

— Pripravlja se tudi več trgateg s tepeži, fantovskimi bitkami in z drugo prosto zabavo in s plesom. V tukajšnji kaznilnici so v zvezi s tem dejstvom na razpolago še nekatere udobne celice z razgledom na dvorišče, po bolnicah pa bodo zato namestili nove postelje po stropih, ker drugje ni prostora...

— Največji zvon v Jugoslaviji bo zvonil Mariborčanom raz zvonik o. o. frančiškanov. Poje nizki g in je 6000 kg težak. Dejstvo je, da poje na svetu vse, kar je nad cent težko, zelo nizko. Zato se je bati, da bo pel novi zvon tako nizko, da ga verniki — ne bodo slišali...

— Nekje so odkrili špecerista, ki je prodajal — ure in se je našlo obilo kupcev. Sredi nas pa je drug špecerist, ki je pa prodajal — bele nogavice. Ko ni bilo kupcev, jih je začel deliti zastoj in glejte čudo: niti zastoj se niso našli odjemalci...

— Motorni vlaki na jugoslovenskih železnicah bodo začeli s prvim oktobrom — ukinjeni. Kaj bi tudi ž njimi. Razdalje med Beogradom in Zagrebom vendar ni treba zmanjšati, ker kadar človek pride v Beograd, je tako vedno — prezgodaj...

— Končna preselitev mariborskega muzeja bo izvršena do leta 1941. Naglica nikjer ni prida. Lahko je pričakovati, da bo do tedaj padel celo — Madrid...

— Teden grozdja dobimo. Trajal bo teden dni. Namreč, ker imajo nekateri celo leto Teden grozdja; sprešanega namreč...

— Premnogi ljubi someščani nimajo očitno drugega posla, kot ustrahovanje bojazljivih človečkov z vojno. Tako so bili Mariborčani, ki so se že vežbali s plinskimi maskami po kletih. Nekomu je bila huda skrb, kje bo iztaknil plinsko masko za svojega kužka, drugemu pa, odkod bomo tihotapili vžigalnike, če

bo vojna z Nemčijo. Drugo bojazen bi še nekako razumeli, kajti ob razsvetljavi katerega svetilnega sredstva pa naj mariborski davkoplačevalci, ki stanujejo na periferiji, najdejo ponoči domov. Žveplenke so predrage?!

— Razpuščajo se društva radi prekoračenja delokroga. Mogoče bi bilo dobro, napisati na listek, kako naj se kdo danes ravna, da ne prekorači delokroga, in ta listek dostaviti vsem društvom počenši od čebelskega do onega za zaščito malih živali...

— Pri izbiranju deklet za »miss Evropa«, so poleg najgrše Jugoslovanke pogruntali najlepšo lepotic, ki niti ni šminkana, ne pudrana. Pravijo, da bo to nov tip ženske lepote. Tega novega tipa v Mariboru skoro ni...

— Talija odpira vrata ter bo od začetka, kar hočete, potem pride učenec hudiča, nato pa bo spregovoril celo neki pokojnik... Razen gmotno bolje stoječih inteligentov, je letos polno abonentov...

ČE SIN ŠTUDIRA...

Ferlinčev sin študira v mestu.

Oni dan je dobil Ferlinč od sina telegram sledeče vsebine:

»Pošlji mi 1000 din.«

Ferlinč mu odgovarja:

»Ljubi sin, pošiljam ti 100 din. V bodoče vedi, da se piše »sto« z dvema ničlami in ne s tremi. Tvoj oče.«

bi.

AHA!

»Mama, ko sem bila včeraj v bioskopu, je neki nesramnež venomer buljil vame.«

»Kje je pa sedel?«

»Dve vrsti za menoj.«

SODOBEN RAZGOVOR

— Moj sin mi dela velike skrbi. Ne vem, kaj bo z njim. Usmiljen je, obziren, popustljiv...

— Ta bo pa res slabo končal.

bi.

BREZ TAKTA

Urednik: »Ta vaša žlobudra ni za nobeno rabo!«

Pesnik: »Zato še ni treba biti z menoj tako aroganten. Niste vi prvi, ki tega ne more porabiti.«

Simpatija — antipatija.

Skupni izleti na vinorodne gorice zamorejo kaj hitro preiti iz simpatije v antipatijo.

K RAZSTAVI CUCKOV NA LJUBLJANSKEM VELESEJMU.

Na rasistični tekmi cuckov smo z žalostjo ugotovili, da je manjkal zloglasni Phönixov seter Feri, ki velja za najbolje oskrbovanega in negovanega cucka svoje pasme. Vzrok je najbrže v tem, da je psiček preobremenjen z likvidacijo zavarovalne družbe, ki je prešla na njegova pleča.

IZ DOBRO INFORMIRANIH KROGOV DOZNAVAMO:

Da je Anglija prepovedala izvoz šimpanzov, ker jih potrebuje za pomlajevanje svojih politikov. Zatrjuje se, da se ta prepoved na zavezniško Francijo ne bo nanašala;

da so te dni dobile tvornice Plznu večje naročilo nagobčnikov za neko balkansko veselo. Prebivalstvo te države se ob sedanji veliki svobodi govorjene in pisane besede razumljivo razburja;

da je v Ženevi sklenilo Društvo narodov, naj se evropski javnosti prepove poslušanje radia. Tej umestni prepovedi so se pridružile tudi bivše članice Italija, Nemčija in Japonska. Prepoved se nanaša na vse osebe, ki so stare več kot 8 tednov. — Od prepovedi so izvzete le gluhohe in blaznice.

Metamorfoza ljubljanskega grba.

V času splošnih preosnov tudi grb dobimo nov.

Pričaj v njem nam zgodovina, kaj je mnogim domovina.

Padel je stebér na zóbe, marsikaj je kje narobe,

a Ljubljana, koza zvesta, vedno — molzna je nevesta.

D. Goflja:

Pesem.

Kaj mi poje drobna ptica,
ki na vejici čepi?
Da je znorel vsak možakar,
ki mu do svobode ni!

Da je znorel vsak možakar,
ki tako je jarmu udan,
da iz svobode zlate sili
sam v zakonski sveti stan!

A lahko je ptici peti!
To hiti naj razodet:
Kak naj samski le možakar
spravljaj fante bi na svet!

Kajti fantje so potrebni,
kam naj sicer top vstrelji,
kdo naj sicer le pogine,
kadar komu se zazdi???

Bibi:

Teorija in praksa.

Profesor Pika je bil prijatelj vasi. Vsako prilžnost je izrabil, da je stopil v stik s kmetom. »Kajti«, je dejal često, »kmeta je treba razumeti. Treba je spoznati njegovo psihologijo, treba se je poglobiti v njegovo življenje. Kmetje so namreč svet zase.«

Ko je šel oni dan loviti metulje, se je pridružil kmetu, ki je gonil pred seboj lisasto govedo in mu dobrodušno položil roko na ramo.

»Dober dan, očka! Ali je to vaš edini kos živine?«

»Da,« je odgovoril kmet in ga nezaupno pogledal.

»Nikar me ne glejte tako nezaupno. Vidite, jaz sem prijatelj vasi. Jaz sem pristaš načela, da je treba kmeta in meščana zblížati. Kmet se naj seznani s pridobitvami moderne tehnike in higijene. Na primer: goveji hlev. Dokazano je, da devetdeset odstotkov hlevov ne odgovarja zdravstvenim predpisom. In drugič, dragi prijatelj: molža. To je rak-rana našega kmetijstva. Ali veste, koliko nevarnih bolezni bi lahko preprečili, ko bi se držali navodil, ki jih daje higijena? Dovolite mi, da vam dam kot znanstvenik nekaj praktičnih nasvetov za pravilno molžo. Prvič...«

»Ne zamerite, gospod«, mu je skušal ugovarjati kmet, »ampak...«

»Nič ampak, dragi prijatelj«, ga je blago prekinil profesor Pika, »bodite prepričani, da vam dobro želim! Nikdar se ne sramujte pred menoj! Torej... da... kaj sem že hotel reči?... Aha!... Prvič: pred molžo dobro izmijte vime s toplo vodo, kajti nihče ne ve, koliko bacilov se je nabralo na njem. Drugič: dobro očistite čeber, ki boste vanj namolžli mleko in tretjič, dragi moj, si umijte roke. To so tri zlata pravila, ki se jih naj drži vsak kmetovalec, če hoče...«

»Da, gospod, prav ste rekli, samo...«

»Kaj samo? Tu ni nobenih pogojev, dragi prijatelj. Upam, da se boste strogo držali mojih navodil.«

»Ne zamerite, gospod, ampak tega res ne bom mogel storiti...«

»Zakaj pa ne, za božjo voljo?«

»Ker je to — bik!«

Narodna.

Na Španskem, Kitajskem
vseprek se mori,
na Češkem in Nemškem
vse v jeklu tiči...

Na Poljskem, Madžarskem
se hrabro grozi,
v Parizu, Londonu
posvet se drži...

Na Laškem odprto
se piše, kriči,
na Ruskem se čaka,
kaj drug naredi...

Pri nas in na Kranjskem
pa ajda zori,
kar nič ni napeto,
ker — taborov ni...

IZ CELJA.

NATEČAJ.

V Celju imamo velik lonec, ki mu pravimo tudi pisker. Rabimo ga za prekuhanje živih ljudi in traja tako kuhanje od enega meseca do enega leta, v posebno trdih primerih pa tudi dalje časa. S svojim slavnim starim piskrom pa imamo pravo smolo. Že dalje časa je počen in še jedva služi svojemu namenu. Ker si novega nikakor ne moremo nabaviti, (kredit nam je voda odnesla) smo sklenili, da pustimo stari pisker zvezati, zato razpisujemo oddajo te vezave. Piskrovezi naj vložijo svoje ponudbe pri uredništvu »Totege lista« še pred spomladansko poplavo. Tam so na vpogled tudi piskrovezni načrti in ostala pojasnila.

GRADBENA SEZONA.

Gradbena sezona je bila v Celju posebno živahna. Med drugimi večjimi deli smo podprli z neotesanimi podporniki tudi okrožno sodnijo na krivičnem oddelku.

NOVA GUGALNICA ZA VELESEJEM.

Velesejski upravi v Ljubljani smo ponudili naš kapucinski most. Služil bo za gugalnico. Strokovnjaki trdijo, da bo to najboljša gugalnica, kolikor jih je dosedaj obratovalo na Ljubljanskih velesejnih.

PONUDBA.

Prodamo večje število parov belih nogavic po znižani ceni. Ponudbe se sprejemajo samo iz inozemstva.

Odbor za slačenje nogavic.

D. Gollja:

Pokora

Da grešno ženstvo vaško
na pravo pot dobi,
raz prižnico mu župnik
tako-le zagrozi:

»Že dolgo gledam žene,
dekleta fare te,
kako nedopadljivo,
brezversko kak žive.

Ni parkljevke, zločinov,
ni slinavke pri nas,
sploh kuge ni nobene,
le — bela kvari vas.

Zakonov je obilo,
otrok zakonskih nič,
a pankertov milijon je,
odkod, ve sam hudič!

Svaril sem ženstvo vedno,
a kaj je bil uspeh?
Privlačen boli, ko župnik
zanj bil je — smrtni greh!

Pri spovedi zato zdaj
pokore hude dam,
morda za vas še vedno
zveličanje zbežam!

Sledečo kazni ženska
dobi za en sam greh:
leti en kilometer
naj kar po štirih vseh!

In kolikor bo grehov,
pač kilometrov bo,
premisli si bo pač
marsikatera to!!!«

Je čulo zbrano ženstvo
drakonske kazni te,
računale na tihem
so kilometre že...

Na ta način bi ena
s Poličan prišla na Boč,
a druga, manj pregrešna,
le s Tezna tja do Hoč...

Le Mica tak ugiblje:
»Nič farju ne povem,
če je tako, pa rajša
nič k spovedi ne grem.

Če ta o kilometrih
za mene res velja,
lahko po štirih lezem
— trikrat okrog sveta...«

O INTELIGENCI.

A je tako brihten, da se zasmije
šali takoj, čim jo sliši.

B je nekoliko bolj »trd«. Najprej
se zasmije, ko šalo sliši, nato pa še,
ko mu jo kdo obrazloži.

C pa je bajé »udarjen«. Smeje se,
ko šalo čuje, nato še, ko mu jo kdo
obrazloži, potem pa še enkrat, ko
»vic« razume.

Kdo od vseh treh je najpametnejši?
Tretji, ker je en »vic« tako iz-
koristil, da se mu je trikrat smejal.

KAKI PIJANCI SO SLOVENC.

Nek Srb je prišel v Slovenijo. V neki go-
stilni je opazil par domačinov, ki so praz-
nili litre. Ves ogorčen je zaklical: »Boga
mi, kake pijandure su Slovenci! Piju vino,
kao mi Srbi — rakiju.«

URADNIŠKA PARA.

Okostnik je državni uradnik. Pravkar so
mu zopet reducirali plačo. Ves pobit čepi
v čimnati in računa, računa. Pride tedaj
mož v sobo, molče sname veliko stensko
uro in odide. Gospa Okostnikova opazuje
to početje neznanca in vpraša po odhodu:

»Kdo je bil ta človek?«

»Urar, žena, urar. Moral sem dati kaza-
lec v popravilo.«

»Tako, tako, urar?« se začudi. »To pa
mora biti vsestransko sposoben možakar.«

»Ne razumem.«

»Prejšnji teden je odnesel piano iz hiše.«

Na Olimpu.

Zevs, po domače »Vrban«, zaščitnik
bogov in pa trte,

Stresel je glavo prestrašno: na sve-
ti Olimp (na »Vrbana«)

Tujci udrli so, narod prečuden:

Niso častili domačih bogov, ne Zev-
sa (»Vrbana«),

Božic domačih ne; bili so silno ob-
lastni ti tujci.

Stresel glavo je Zevs premogočni in
strašno zatulil:

»Jost-Ganimedes, ki ljub si bogo-
vom in božicam našim,

Vile pograbi, ki rabiš za gnoj jih, in
skidaj junaško

Gnoj ta z Olimpa, da vrne se v svo-
je dežele barbarske!

Gora ta naša, Olimp, je za naše bo-
gove in narod!«

Nevolä cihtarskega kandidata.

Čuja sän, kä majo tistä vejkä opčinä
takšä zlatä knjigä, kan notri vsä pridä,
kaj jä bolä guča vredno. Mi šä si za zaj
täga nämo spravljali, da nemamo penäs; če
pa šä si celo tajnik hodi pära namakat k
sosedu, da mu pravväc müh načvapka v gla-
žek. Pa nič za to, sä tä zäj čüli skos »Toti
list«, kak smo mi ädnok rihtara volili.

Vetä, to van jä blo že bol zaj, gda morä
vsakši po moškän povedati, keräga če za
rihtara, ne tak kak te, gda smo sä s tistimi
kuglicami päčerali.

Bizjak pa Žajdala sta sä začela davati.
keri od jih bo. Sä tak pri säbi sän si jas
tüdi misla, kak so negda moj pokojni oča
räkli — Bog jin daj düšni mir —: gä dva
jeta. Sä jä za tretjega tüdi plac pri skledi.
— kä šä bi jas tüdi kuša kak ti tretji priti
do rihtarskä šaržä. Päjä, pa sän sä zmislä,
kä mota ova dva še čüda pijačä, jas pa sän
že vso šmarnico spija. Te pa vetä, kä vo-
lilcon nä bi moga dati piti, sühi kandidati
pa so že ot nekinegda za vragä.

Na dan volitäv smo do däsätih že präcik
spili pr'änän, pa pr'drugän. Op ädänäjstih
so sä nekši čühi že klafrčkali, tak kak bi

blo žägnanjä, kä so tri taki otpällali v špi-
tal. To jin malo zamerin, da sän kršajnski
človik. Sä pa so te volitvä noväga rihtara
vända ne to, kak gda ma farni patron go-
dovno!

Tak okoli štiräh sta Bizjak pa Žajdala
mela vglih glasov. Letala sta tak, kak bi
jima bijo živi vrag za pätami, pa nä näj-
däta väc nibänäga. Zä pa sä van Bizjak
zmislil še na Šoštaroväga strica — sä jih
vända poznatä, to so tisti, ki jin jä lani
krava laibič z jürjon red požrla —. Skoči
van on k jin na travnik, ge so pasli. Sobj
jin jä donäsa slatinščak šmarnicä, pa pet
cigar na slamo.

Dugo sta mlela sen pa ta, pa kak pa kaj,
tak kä so stric mäť ten glaš sproznili. Biz-
jak pa jä že bijo, kak bi mejo kršälä v riti.
Nazadjö sä zglihata, kä dä Bizjak ticať
paso kravo, kä do ga stric šli volit. Ädnok
so feist plünoli, pa so šli.

Bizjak drži Šeko na vojki, pa štedera,
kakši guč hodä zaj držä kak novi rihtar
mu jä nekaj topläga skos hlače vudrlo, sä jä
Šeka z ritjof k jämi obrnola. Komaj te, gda
mu jä nekaj topläga skos vudrlo, sä jä
ogladno, pa vidijo, kä mu jä Šeka prtisnola
päčat, kak bi ga z loparon primazö. Dva-
krat jo jä ritio v vamp, dalä pa ji je toga
ne tak zamerjo, čeglih jä mejo novi gvant.

Sä dä zäj kak rihtar tüdi mejo s samimi
päčati za opraviti.

Ne pa mo jä präma'lo vročä gratalo, gda
sä oglednä na vüro, pa vidi, kä jä že šest,
Šoštaroväga strica pa še od nikot. Bogi
Šeki ja zaj nič ne pomaglo, kä jä že puno-
letna, mogla jä pač krä noväga rihtara v
kalop, da travniki jä jä ne vüpo püstiti.

Šeki so nastopilä oči kak raki, še bol pa
Bizjaki, gda sta dokolopirala do lüdi, ki so
sä drli: Živjo naš novi rihtar Žajdala! To
jä blo Bizjaki zadosta, kä jä zna, kan so
Šoštarov stric volili. Glih so sä prihuhali
prti jämi, da so zagladali svojo drago Šeko.
Čeglih so malo glühi, pa so vsääno čüli, kä
jin jä Bizjak zäj par takših nalüšča, kak
jih gospod župnik najbržé nemajo v svojih
lägištrih. Žajdala jä da pač strici še jork-
madono za piti, ki jä bojša kak šmarnica.

Vitä! Takšä nävolä dolätijo včasi kan-
didatä! Najpret morä na volitvä ljudsko
kravo pasti, te mu hlačä zapäčatijo s krav-
jakon, te mu spijäjo vso šmarnico. Bizjaki
pa sä jä godilo še hüjä! Stara mu jä štrla
kropjačo na käblači, predrgala kak san
vrag, nazadjö pa mu jä räkla, kä jä za dräk.
Zäto pa pravin! Kandidiro nän nikdar,
najč letos näbi, če bi glih volitvä ble, pa
čeglih dä šmarnicä dosta. Rajši bon jo
san spijo: Na Vašo zdravjä!

Sta bila Tone in Nace rodna brata in strastna divja lovca, da jima ni bilo enakih. Pa gresta takole po gozdu: Tone nosi past in išče pripravnega prostora, kjer bi jo nastavil, Nace pa skriva lovsko puško pod suknjičem. Nenadoma šine mimo njiju čvrsta kuna in smukne na visoko bukev. Tone seveda za njo. Kuna se skriva v duplo, a Tone jo prepodi venkaj. Zbegana žival skoči, toda Tone je učen in že tišči otepajočo se kuno pod pazduho.

Nace, ki je opazoval razburljivi prizor, drhti od lovskega nemira.

»Tone, drži, jaz bom streljal!« zakriči, a hkratu že tudi počí strel. Po vejevju nekaj zalomasti in koj nato telebne ranjeni — Tone na tla, kuna pa po bliskovo odhiti v zlato svobodo.

*

Štefan Kurent je imel majhno kmetijo, razen tega pa je bil tudi spreten mizar. Novoporočencem je izdeloval udobne zakonske postelje, novorojencem lične in mične zibelke, novo-mrličem pa odlične krste.

Katra je bila Štefanu žena pred Bogom in ljudmi, zvesto mu je služila, devet otrok mu je povila, preden je za vedno zatisnila oči.

Najstarejša Breda, brhka ko srna, ljubka ko reseda, se je očetu zamerila, ker ni marala starega vdovca. Dekle je sanjalo o zallem fantu z nageljnom, dedec pa je smrdel po žganju in čikarskem tobaku. Pa je rekla Breda očetu Štefanu:

»Rajši z zadnjim beračem v smrt kakor s tem vašim vdovcem pred oltar.«

Oče Kurent se je prav po gorenjsko in krvavo pridušil, češ:

»Ti že preženem trmo, deklina!«

In je morala odslej delati Breda za tri in za štiri, tako jo je stari gnal. Zgarana in izmučena je Breda nazadnje obolela in obležala. Jetika se je je lotila.

Zdaj seveda z mojitvijo ni bilo nič, oče pa je bil na hčer še zmeraj tako hud, da ji ni privoščil niti postelje. V hiši, kjer je Kurent mizaril, je morala bolna Breda ležati na klopi za pečjo in čakati svojega konca. Staremu je hiranje šlo prepočasi in se je pridno lotil dela. Tedaj pride bogati vdovec, ki si je medtem izbral drugo nevesto, naročat k Kurentu posteljo za novo zakonsko srečo.

»No, kaj se pa tako podvizaš, Štefan?« pozdravi Kurenta, ko stopi v sobo, mizar pa pokaže na hirajočo hčer:

»Mau ene truge bom naredil, saj vidiš, da bo tale kmalu oprá'va.«

ČEŠKI KRISTUS.

Nekje so igrali dramo »Kristusovo trpljenje« in je Jezusa Kristusa igral igralec, ki je bil po rodu Čeh. Dasi je igral vso vlogo v slovenščini in je smiselno razumel vse, kar je govoril, ni vendar obvladal slovenščine. Predstava je tekla v redu, poslednjo večerjo so opravili brez napake, Kristusa so brezhibno izbičali, tudi trnjeva krona je obtičala na glavi in ni padla po tleh, sploh je vse odgovarjalo do usodnih Poslednjih besed. Tudi tam je še nekako šlo — do vzdihaja: »Žeja me!« Morda da je Čehu ta beseda bila prekomplikirana, morda da se mu ni bila zadostno vtisnila v spomin, skratka: ni se je mogel domisliti. Suflerja je bilo Kristusovo trpljenje tako prevzelo, da je bil v suflernici zaspal, razbojnika, ki sta visela poleg njega, nista vedela za njegovo trpljenje in zadrego, češki Kristus pa je zavijal oči, potil je pravi krvavi pot, na posled pa je zinil — »Hergot, ja bih pil!«

Debeluhar.

»Glej ga, 'gentlemana', kako je rejen!«

»I, kaj bi ne bil, ko pa vsako besedo sne!«

SIMPATIJA.

Marica: Včeraj sem te videla spet z drugim fantom. Kako ti ugaja?

Urša: Sploh ne! Lahkomiseln je.

Marica: In Jože, tvoj prejšnji?

Urša: Še manj! Ta je veterinjak.

Marica: In Ivan, tudi tvoj oboževalec?

Urša: Ta je babjek!

Marica: In Franjo?

Urša: Je domišljavec!

Marica: Kateri ti pa potem ugaja?

Urša: Tisti, ki me bo poročil!

PREKLIC.

Podpisani sem dne 31. XII. t. l. očital gospodu Ivanu Hudoklinu, mesarskemu mojstru, tu, da je posilil avgusta t. l. mojo ženo Apolonijo, kar pa s tem preklicujem, ker v noči posilstva še ni bila moja žena.

Jurij Govejšek, penzionist.

Športna balada.

Iz zbirke: Poetična jesen upokojenega profesorja.

Zdaj poslušaj na tem svetu vse kar leze ino gre, kajti v športnem tem sonetu strašne se reči gode.

Iz V.a je bila Zora gluha za vsak dober svet. Je imela dva ukora, nezadostnih pa devet.

Konferenca je sklenila izključitev. (6 glasov!!) Zora v svet je pobegnila in ni več prišla domov.

Starši bridko so jokali, dali v »Jutro« so oglas. A zaman so jo iskali. In tako je tekla čas.

Zora pamet je zgubila. Kri ni dala ji miru. Športu se je posvetila, — strah in groza — plavanju.

In je v pohujšljivih dresih kazala telesa čar. Kaj poreče Bog v nebesih, tega ni bilo ji mar.

Toda prišla je pokora. Letos junija enkrat. Takrat plavala je Zora progo Zagreb—Beograd.

Ko hitreje od slanika plavala je kakor som, se prikaže lepa slika: v čolnu ribič s prstanom.

Ribič jo je nagovoril: »Dodji, dušo!« — »Dragi, bom.« Nekaj časa ji je dveril in peljal jo na svoj dom.

In kot mlada žena zala pri ognjišču zdaj čepi, ker pa kuhati ni znala, mož iz hiše jo spodi.

Ni čakala božje sodbe. Strel!! — in padla je po tleh. In pogreb je bil brez godbe. Samomor je smrtni greh.

Zdaj jo krije težka ruša. Grob brez križa. To se ve! Njena pa nesrečna duša se v peklenškem ognju žge.

O, prevdarite kristjani, če vam je še duše mar: boljši je krompir neslani kakor s športom — duše kvar!

Bogoljub Čenča, profesor v pok.

Mariborski epigrami

KRALJ.

Poučuje, urejuje,
nova nam obzorja kuje
prvi kralj, ki ni politik,
prvi kralj, ki je le — kritik.

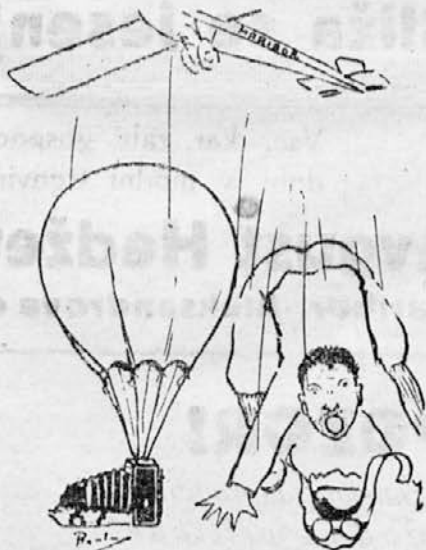
KARIERA.

Je v skromni luknjici začel,
nato v gostilno je prešel.
potem v hotelu je pristal
in bog ve, kje bo še končal!
Prav nič po vodi mu ni šlo,
kljub temu je — povodnik to!

MIŠKO.

Dasi grlo je namakal
sedemdeset let je učakal,
dasi sokol žive dni,
vedno v kletki on živi,
dasi brk mu je ogromen,
le dobričina je skromen,
dasi redek ptič je to,
vsi ga »miško« kličejo.

Za fotografe.

Tale slika naj ne žali
le pilota naj pohvali!
V nevenljivo našo slavo
»knipsa« iz višin naravo.
Za življenje ni mu mar
da le slika ne gre v kvar!

Urednikove so želje:
da še njega v zrak popelje.

MUKA.

Nekdo je stal pred sodnikom, ker je z
avtom povozil pasanta. Branil se je s ste-
reotipno frazo, da je vozil le z brzino 15 km.
Nakar se je oglasil branilec ponesrečenca:
»Slavno sodišče! Vozač je pravkar pri-
znan, da je vozil le z brzino 15 km na uro.
Zamislite si vendar to dolgo mučenje mo-
jega ubogega klijenta, ko je avto tako po-
časno vozil preko njegovega telesa.«

Talija.

Oficielni naš teater
kakor dunajski je Prater.
Za par soldov, če želite,
vse, kar hočete, dobite.

Naša drama, bi se reklo,
da je prav slabotno jeklo.
Je kovač noben ne kuje,
samo kov-ič v njej caruje.

Iz jajca zleze malo pišče,
Neodvisno gledališče.
Komaj prvič kljun odpre,
k o k o d a k a t i prične.

E.

Pismo Iz Slovenskih Butal.

Slovenske Butale so podeželska občina.
Naša občina je stara in vključ vsem pre-
komasacijam v naši mili domovini so pri
nas ostale stare občinske meje. Pri nas
smo vsi pravoverni. Volimo, kakor nam
velevata vest in gospod župnik.

Opozicija šteje enega člana in še ta ni
pravi Butalec. Njegov oče se je bil prise-
lil. Ime mu je Cigan. Strgano bajto ima,
eno kravo, ženo, sedem otrok in prazno
skledo.

Temu Ciganu so zarubili kravo. K temu
so pripomogli gospod župan. Prav so imeli,
da so tožili Cigana, ker so Ciganovi otroci
kradli zeleno sadje.

Cigan je moral še dalje rediti kravo.
Mleka ni več dajala. Pa je Cigan neki dan

odvezal kravo, jo prignal pred občinski
urad, jo peljal lepo po stopnicah v prvo
nadstropje in se postavil s kravo v čakal-
nico, majhno sobo pred občinsko pisarno.

Preplašena krava je mukala in sadila
špinačo. Nič manj preplašeni župan in ob-
činski tajnik sta pogledala skozi vrata.

»Tu imate kravo! Ne bom je zastoni re-
dil!« je rekel Cigan in šel.

Kaj s kravo? Soba je bila preozka, da
bi se živinče lahko obrnilo v njej. In kako
jo spraviti doli po stopnicah?

Gospod župan niso vedeli, kaj bi. Ob-
činski tajnik tudi ne. Občinski možje tudi
ne.

Zvečer so šli po Cigana, naj za božjo
voljo odžene kravo.

Cigan pa: »Dobro, gospod župan. Samo
... din zahtevam.« (Toliko je bil Cigan
dolžan za sodne stroške in kazni.)

Kaj so hoteli g. župan? Po dolgem okle-
vanju so pristali in odšteli denar.

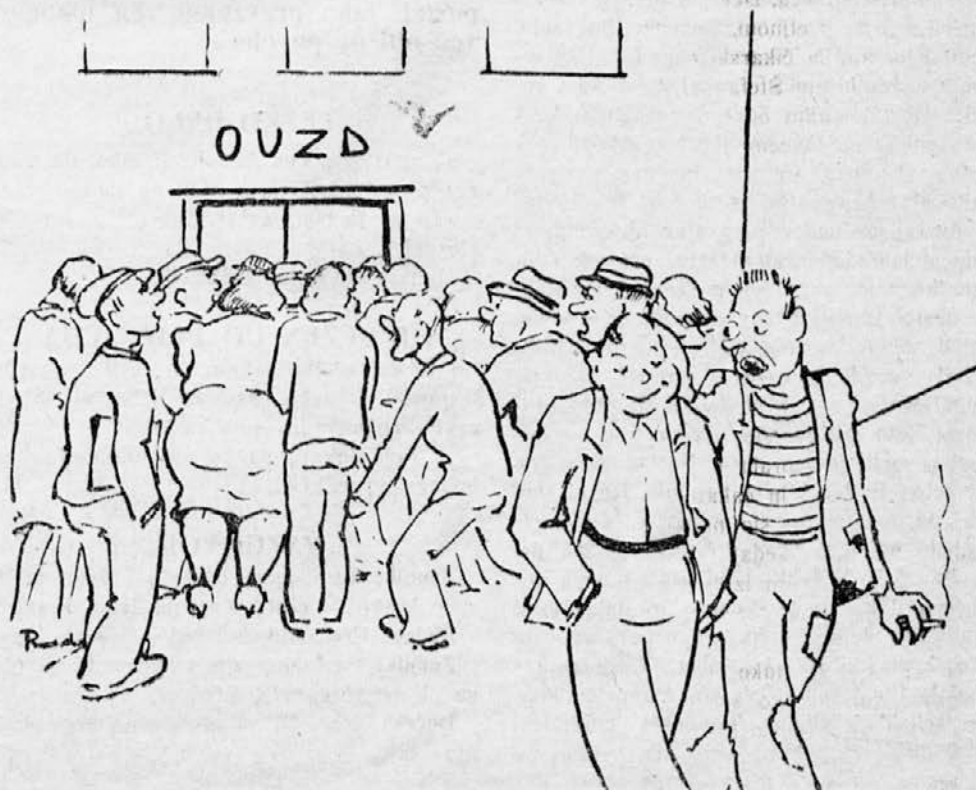
Cigan je res šel po kravo. Vse Sloven-
ske Butale so se zbrale, da vidijo, kako bo
spravil kravo iz prvega nadstropja. On
pa — ne bodi len — prime kravo za rogo-
ve in jo je ritenski porival po stopnicah
navzdol in ven.

»Hvala lepa, gospod župan! Krava je
spet moja. Čudno, da se vi niste spomnili,
kako bi jo spravili doli, ko pa gre pod va-
šim županovanjem itak vse rakovo pot.«

Butalec.

Tiskala »Ljudska tiskarna« v Mariboru. —
Za tiskarno odgovarja V. Eržen v Mariboru.

Edinstvena atrakcija.

»Pravijo, da je tam nekdo, ki je le dočakal izplačevanje — starostne
rente.«

Čengrizem.

Zadnjič mi je pravil prijatelj Janko, da trpi njegova tašča na hudi elipsi in da je že insultiral nekega zdravnika špecerista, ki mu je svetoval, naj jo da v kak krematorij za živčno bolne. Tako sem spoznal, da ljubijo ljudje tujke, četudi jih ne razumejo. Hitro sem skoval besede »čengrizem«, »čengrist«, »čengriski«, »čengrirati« in sklenil, da jih spravim v promet. Napisal sem za »Intranjik« pod imenom Job razpravo »Sledovi čengriske kulture na Kobanskem s posebnim ozirom na mediteransko, geološko-morfološko in orografsko strukturo konkretnega ozemlja«, ki je zbudila v znanstvenih krogih splošno pozornost in občudovanje. Kmalu nato sem srečal urednika lista »Prleški gospodar«. Vprašal sem ga, če pozna novo versko gibanje »čengrizem«. Dva dni pozneje sem čital uvodnik omenjenega lista »Čengrizem v Zapadni Indiji« in zvedel, da sliči to gibanje žosizmu in da živi ob bregovih reke Bramaputra okoli 100.000 vernih čengristov. »Delavec« pa je objavil na mojo pobudo članek »Čengristi v Abesiniji in Braziliji«, ki se je končal s pozivom: »Čengristi vsega sveta, združite se!« Nato sem šel na akademski ples v »Union«. Tam sem plesal z neko dražestno in izobraženo gospodično tango. Med plesom me je vprašala nova prijateljica, kako se mi dopadejo navzoče dame. Odvrnil sem ji, da so mi zelo všeč in pristavil: »Priznati pa moram, da sem čengrist in da rad čengriram.« Naenkrat je plesalka obstala, me ježno pogledala in rekla: »Gospod, vi ste predržen! Kaj pa mislite? Jaz sem vendar pošteno dekle iz ugledne rodbine!« Nato je odšla; jaz pa sem zvedel, da sem novodobni don Juan. Iz »Uniona« sem se podal v gostilno. Tam sem našel več znanih gospodov in prisedel k njihovem omizju. Pogovarjali smo se o politiki, vremenu, boksanju, nogometu, Mariborskem Tednu in Ljubljanskem velesejmu. Čez nekaj časa sem rekel: »Gospodje, vse to me ne zanima; kajti jaz sem čengrist.« Naenkrat je skočil nek gospod k meni, dvignil stisnjene pesti in zakričal: »Aha, te že imamo! Ti spadaš tudi med tiste temne prevratne elemente, ki zagovarjajo jude, komuniste, pofove, zelene kravate in bele nogavice.« V gostilni je nastala splošna zmešnjava. Že so me hoteli nekateri gostje podreti na tla in obdelati z vrčki, ko se je pojavil stražnik. Gostilničarka mu je povedala, da sem čengrist. Nato me je stražnik aretiral in odgnal v policijske zapore. Naslednjega dne me je zaslišal nek nižji uradnik. Rekel sem mu, da sem si besedo čengrist sam izmislil, da pa sem sicer dober in pošten državljani. »To bi lahko trdil vsak, ampak dokazov, dokazov je treba,« mi je odvrnil uradnik. Slednjič sem ga pregovoril, da sva šla v študijsko knjižnico. Tam sva pregledala Pleteršnikov slovar, Mayerjev konverzacijski leksikon, Slovenski biografski leksikon, Slovenski pravnik, Grossov

»Handbuch für den Untersuchungsrichter«, Wulffenovo »Psihologijo zločincev« in še par drugih del. Nikjer pa nisva našla besed »čengrizem«, »čengrist«, »čengriski«, »čengrirati« ali slično. Slednjič se je uradnik le prepričal, da nisem nevaren zločinec. Obsojen pa sem bil na 200 din globe, ker sem povzročil z nedostojnim obnašanjem gostilniški prepir. Zoper odločbo se nisem pritožil, ker sem se bal, da mi bo nadrejena oblast kazni zvišala. Morda bi odstopila spise celo sodišču in kdo ve, če se nazadnje ne bi moral zagovarjati radi člena 4. zakona o zaščiti države. Odslej se za čingrizem in čingriste več ne zanimam.

V. T.

PASJA PREŠERNOST.

»Le kaj je padlo kolegu v glavo, da tako visoko viha nos?«

»Ah, slišal je nekje, da so na koda razpisali 3000 din nagrade, pa je postal tako prevzet, da nikogar več niti ne povoha.«

TEŽKO DELO.

»Včeraj smo ves dan delali tako, da smo zvečer vsi nezavestni padli na tla.«

»To pa je bila res strašna muka. Kaj pa ste delali?«

»I, no! Vino smo pretakali.«

LJUBEZEN DO BLIŽNJEGA

Dva razbojnika čakata ob cesti v zasedl bogatega trgovca. Ker ga dolgo ni, prvi razbojnik drugemu zaskrbljeno:

— Poslušaj, ti, da se mu ni morda kaj hudega pripetilo...

bi.

RAZGOVOR.

Župnik: (drobnemu dečku, ki žene pred sabo kravo po cesti) Kam pa ženeš kravo?

Deček: Prečastiti, k biku!

Župnik: Pa tako majhen hlačan! Ali tega ni mogel opraviti oče?

Deček: Ne, oče so rekli, da mora biti prav bik!

NOVI KOVANCI.

Novico listi so nam sporočili: Kovance nove bomo spet dobili. Lepo! Še bolj pa bi nas veselilo, če vsak kovancev bi dobil obilo.

VSE JE NEPOPOLNO.

Sodnik: »Ovadbam Vam očita, da ste rekli zasebnemu tožitelju: Ti si popolen idiot. Ali je to res?«

Obtoženec: »Nemogoče! Saj vem sam, da ni nihče na svetu popolen!«

V FILMSKEM ATELJEJU

Režiser (besno): »Odvrzite vendar cigareto, človek! Kot oproda rimskega vojskovođe vendar ne morete kaditi!«

Artist: »Odkod naj vem, da je on svojemu narodu zabranil kajenje?«

ČUDNO VPRAŠANJE.

»Atek, kakšno bolezen pa je imelo Mrtvo morje da je umrlo in zakaj ga še sedaj niso pokopali?«

Bliža se jesen!

Vse, kar rabi gospod, dobi v modni trgovini

Avgust Hedžet
Maribor, Aleksandrova c.

POZOR!

Sezonska razprodaja!
Ugodna prilika!

OLYMPIA

Franc Čop, Maribor
(Palača banovinske hranilnice.)

Športne potrebščine, moda.

Pred kratkim še je znašala celoletna naročnina za »Toti list« 2 marki, a danes je narasla že na 3 marke. Kljub temu je in ostane celoletna naročnina za Slovence le 30 dinarjev.